

חיה שנהב: שני שירים

זה ילל תנים ברוחב אישוני

ללא מואזין קורע לילות,
תפלות משכימי קום, פעמונים,
באתי, מדיק כארחות הלבנה,
לופף קרני אור, צולל.
וכבואתי פתחה בקולות החשך,
זה ללל תנים ברחב אישוני,
בכפתי התגבים.
ואין קיר. ואין חד.

ולא באים ימי עירנו? ספונים ברחמיה,
גדורים סביב. אתה הוא שאמרת:
יונף סכין. יונף.

דממה כזו. רק נקישה בסלע.

פתח לי אדוני

פתח לי אדוני בעלת הבית,
בית זה אולי שלי הוא.
מבעד לחלון ראיתי את האהיל החם,
את צלליהך.
פתח לי אדוני בעלת הבית. תן לי
ואשב מולך על כסא זה, ליד שלחן זה.
תן לי ואשלח מבטי בך, בצלומים.
תן ואביט בכוסך,
אקום אגע במטתך, אבדק כרך
אם רך הוא או קשה.

"לא מואזין קרע לילותיה,
תפלות משכימי קום, פעמונים,
ראה—ימיה קישון,
ערוצים רכים ללא גאונה,
וכבואתה שם פרועת האברים."

ביתך שצומח. כך מאבגי השפה צומח
בפראות מסוה.
ביתך, שמעלה מעלה עולה ברחובות העיר הזו.
תמיד ביתך האחר.
תמיד ביתך זה שאילי גם שלי הוא.
פתח לי אדוני בעלת הבית.
אני ברחובות
ותלונך צובט בי.
וקשאאא—אצא על בהונות.
לא יראו הסימנים.